Alguns apunts sobre en Milo Stevens

Prefaci

Boston, 14 de novembre de 2011

Fins avui, poc era el que sabiem sobre la figura de Milo Stevens. Tot i la seva enorme fama i influència (vinguda a menys als últims anys, sí, però igualment inqüestionable), tot i la seva reconeguda condició d'icona rock, tot i que la seva extensa i (molt irregular segons per qui) discografia, tant en solitari com al front de *The Ethereals*, sigui una de les mes estudiades, comentades i discutides dels últims 25 anys, fins avui, tres anys després de la seva tràgica i enigmàtica mort, la seva figura ha estat sempre envoltada d'una densa boirina, la qual no ha fet més que agigantar la seva llegenda.

Avui i aquí em disposo finalment a donar algunes pistes sobre la seva persona i història, desvetllant el contingut d'uns papers als que vaig tenir accés d'una manera gairebé accidental i que he trigat uns mesos en decidir-me a fer públics. Es tracta de prop d'una cinquentena de fulles plenes de notes i apunts que conformen el que podriem considerar un caòtic diari de ruta dels últims mesos del músic, els quals va compartir amb el que era considerat el seu biògraf oficial, Mark McAndrews, autor de les pàgines, reconegut periodista musical amb el qual jo mateix vaig tenir el plaer de coincidir i fins i tot col·laborar en més d'una ocasió.

Aquest material, escrit entre el març i l'agost de 2008, i que va arribar a la meva posessió mentre realitzava una investigació sobre un altre succés aparentment no relacionat amb Stevens, comença al mig de la seva darrera gira europea i termina bruscament durant la gravació del seu darrer disc, mai acabat. Són en general pàgines nervioses, llargs paragrafs escrits quasi sense pause, líneas apretades amb lletra petita, com un dens corrent de conciència en tinta negra, barrejades amb notes i frases disperses, molts cops fins i tot ininteligibles, esboços, gargots, transcripcions de converses, paràgrafs inconnexos sortits del no res. Paraules e imatges que tractan de mostrar a la persona darrera del mite, i que desvetllen en

part (encara que algú pot pensar que en realitat no fan més que afegir encara més llenya al misteri) les circumstàncies que van envoltar la seva mort.

Anticipant les veus que puguin titllar les següents pàgines de ser una mera invenció motivada per un consum excessiu de drogues, falta de son o un desig de notorietat per part de McAndrews (notorietat que per altra banda ja tenia més que guanyada amb els anys) o fins i tot per part meva, només puc dir que després de investigar al respecte fins al punt que m'ha estat possible (no ha estat tasca senzilla), la major part del que llegiran a continuació sembla ser una representació bastant fidel del fets reals, en gran part coherent amb els informes policials portats a terme a posteriori, després de trobar els cadavers d'ambdós al interior de la casa-estudi que Stevens posseïa a un racó aïllat del desert d'Arizona. Més enllà, es clar, del to esbojarrat que el text agafa en ocasions i les llicències poétiques i personals que l'autor es pren.

És per això que, convençut de la veritat darrera d'aquestes pàgines, o al menys del seu potencial com a document, i sense fer judicis de valor que no em pertoquen com a periodista, he cregut necessària la publicació del material siguin quines siguin les conseqüencies de la mateixa, degut sobre tot a la seva condició d'*extravaganzza* i les implicacions que pugui tenir al entorn immediat dels seus protagonistas.

La meva tasca com a editor ha consistit básicament en posar ordre al desgavell en que es va convertir el material de McAndrews, dotant-ho d'una estructura cronológica que donés un cert sentit a la narració i al mateix temps conservés d'alguna manera el seu esperit heterogeni. També he tractat de diferenciar els paràgrafs més directament narratius, de les notes o reflexions annexes, incloses en cursiva, per tractar de ser fidel a les diferents dimensions del texte original.

Tot i aquest esforç, al text es poden trobar omisions, errades i llacunes que he tractat de respectar en la mesura del possible donat que, crec, afegeixen versemblança a l'experiència que el escriptor va viure de primera mà, i que aparentment va esdevenir anàrquica (sobre tot durant les últimes setmanes de convivència, un període breu al voltant del qual sempre ha existit una gran

controversia) i va acabar en mort (assessinat?), abruptament, com abrupte és la fi de les notes de McAndrews.

Abans de començar, voldria agrair la paciència, el suport i la generositat de molts colegues i persones properes (tant a mi com a l'artista que ens ocupa), als que mantendré al anonimat per discreció i respecte. A tots, moltes gràcies.

Jerry G. Larsen

3 de març

Aquest matí Milo s’ha obstinat que l’acompanyés a comprar-se unes bambes. Diu que vol estar còmode. Hem passejat hores per Munic fins que hem trobat un model que li semblés adequat. Encara que ens coneixem de fa temps, Milo es mostra recelós, esquerp. Sort que això ja no em sembla pas estrany. Com de costum, davant del seu silenci em dedico a observar. No em paguen per fer que els artistes estiguin entretinguts, encara que de vegades ho sembli. Em paguen per recollir dades, processar-les, donar-los una forma. Com una màquina, com un espia a la Guerra Freda, tot cigarretes, gavardines, magnetòfons. Així que observo.

Milo està cansat, es fàcil veure-li la pesadesa a sota dels ulls, en forma de línies fosques, arrugues de pedra. La tristesa que transmet, que a alguns tant agrada, que tan i tan bé queda als pósters, s’ha anat dipositant a certes zones del seu rostre, al voltant dels llavis, grossos i durs, als plecs del coll, material tectònic, a les profundes valls que conformen les seves galtes. Els ulls, tanmateix, no canvien. La mateixa expressió decidida i implacable. No fruit de la seguretat que normalment s’associa als *frontmen* sinó de la ràbia i la por i el cansament i la solitud. Fruit de la necessitat suïcida d’avançar. Barreja a parts iguals d’absoluta indiferència i d’atenció furiosa a cada detall d’allò que l’envolta.

“He començat a escriure una cançó sobre cavalls”, em diu, en veu baixa, esquivant capes de pols i rascadures. “Darrerament no faig més que pensar en els putos cavalls”. I és veritat. Tafanejant els seus quaderns (sé que no hauria de fer-ho. Sóc un animal curiós, impossible no ser-ho, d'altra banda, després de tant de temps en aquesta professió de vegades tan absurda) he trobat dibuixos de cavalls negres, poderosos, cavalls com a màquines de guerra, amb grans narius, deixant anar esbufecs de locomotora, vapor de l’infern (*et poses molt melodramàtic, Mark, serà per conviure tant amb aquest home?*).

Milo ha esmorzat tot sol i no ha deixat que se li apropés ningú. Estem allotjats a un hotel car i discret de Munic, tot mitges llums, fusta i vidre. Els cambrers en passar fan pudor a bones maneres i millors propines.

M’assec amb la resta de membres de la banda i prenc un cafè amb llet, molt

calent. Em saluden amb murmuris i mirades no del tot amistoses. Sempre un intrús. El Nils, guitarra rítmica, és al meu costat, concentrat en el seu plat d'ous ferrats. Al cap d'una estona, quan Fitzroy, bateria, esmenta Milo, Nils ha deixat anar un comentari que no he acabat de entendre. Encara que el respecten (en general tots són una mica més joves que ell, antics fans de la banda, excepte el Marcus, el baixista, tan veterà o més que Milo, i a qui sembla que no li importi res excepte beure i follar amb qualsevol objecte amb mamelles), no semblen gaire contents amb ell, i la veritat, no es pot retreure'ls-ho. A Milo li és igual. O això sembla.

Darrerament em comenta que no pot veure ningú, que no és res personal, sols coses que passen. I llavors torna un altre cop a parlar de cavalls: "Era a la habitació i en mirar per la finestra m'han vingut al cap cavalls. Un altre cop. És l'hòstia, ja em diràs què tindrà aquesta puta ciutat d'europeus titafreda per fer-me pensar en cavalls. No ho sé, de petit volia ser *cowboy*. Per això el ranxo a Arizona i tota la pesca. Però després se'm va passar una mica. Vaig pensar, cony, Milo, que ets de Leeds. Però ara de cop... Deu ser que em faig gran. Ja veuràs, acabaré tornant-me un *redneck* boig. O pitjor, cantant als USA com el puto Springsteen".

(*aquesta és una de les coses que el tenen sempre preocupat, ser un d'aquests rockers vells que passen els últims anys de la seva carrera demanant almoines a altres vells podrits que es diuen a si mateixos "la gent del Boss" o qualsevol d'aquestes merdes*)

La major part del temps, entre Milo i la seva banda s'estableix un silenci barreja de respecte i agressiva professionalitat. Agressivitat no massa ben amagada, normalment. Quan m'he llevat, Marcus encara estava de festa, el sentia cridar a l'altre costat de la paret. De seguida m'he imaginat el Milo remugant en silenci a la seva habitació, potser sense haver dormit, amb els ulls vermells i barba ja poblada. El Milo amb prou feines el suporta, el Marcus. Està acostumat a tocar amb mercenaris, però s'assegura sempre de tenir l'última paraula a l'hora de fotre la patada a algú, si cal.

Jo no deixava de sentir rialles de noies joves i aldarull *in crescendo*. M'he imaginat un corral ple de gallines i un sol gall negre, gran, cloquejant al mig. A

la foscor d'aquest corral, si un s'hi fixa amb atenció, pot percebre els ulls brillants i vermellosos d'una guineu furiosa. És el Milo disposat a provocar una massacre.

Em passa sovint això amb el Milo, la ment se m'omple d'imatges, de sensacions violentes. Haig d'apartar aquests pensaments perquè em desvien dels fets, m'abstrauen de la realitat. I quan me'n vull adonar ja fa dues hores que miro una paret.

Llavors m'he dutxat, he baixat al menjador i m'he acostat al Milo. M'ha llançat una mirada que volia dir "tu aquí no seus". Així que no he tingut més remei que allunyar-me'n. Després s'ha aixecat sense dir res, s'ha ficat les seves ulleres de sol i m'ha fet un senyal amb el dit. Ell sabia que aquest matí tenia almenys tres entrevistes tancades i també que no pensava fer-les. Jo també ho sabia. A aquestes alçades, la intuïció tràgica és el que millor em funciona amb ell.

7 de març

Som a Berlín. Ha passat una cosa estranya. Estàvem caminant pel carrer, mirant la gent i el trànsit, sense parlar. Jo observava de reüll el Milo sense atrevir-me a dir-li res (*només em passa amb ell, normalment no puc callar ni a sota l'aigua*). En un moment donat, hem entrat a un parc, un d'aquest enormes i verdíssims parcs berlinesos, i ens hem assegut a un banc. Feia una mica de fred.

Jordan, el manager, portava una estona intentant localitzar el Milo, jo sentia el timbre del seu mòbil, i sabia que ell també, però cap dels dos hi faria res i la

trucada es perdria als llimbs, tal i com havia arribat. "És com tenir un fill tonto", va ser l'única cosa que va dir Milo. "No sé per què els de la discogràfica el paguen. És clar que tampoc sé per què em paguen a mi".

I és veritat que li paguen una pasta absurda. I també és veritat que, si ens posem a calcular, Milo porta gairebé deu anys sense fer una cançó mig decent, vivint (molt bé, meravelles dels drets d'autor) de les rendes dels Ethereals i dels primers èxits de la seva carrera en solitari. Els seus directes omplen (cada cop menys, tot s'ha de dir) i el catxé no baixa. I axí continuen les gires, el voltar per hotels amb totes les despeses pagades, els vols a primera, el menjar de luxe (he vist a aquest home demanar llagosta farcida de caviar, ho juro, només per veure si li serveixen una estupidesa com aquesta, i és clar que ho fan, i ell ni tan sols se la menja, només mira la llagosta amb cara de sorpresa i una lleu indignació, i la llagosta li torna la mirada i tot plegat resulta bastant ridícul), i el paio continua nit rere nit pujant als escenaris del món, com si tot el món fos en realitat un gran circ, i tant és l'hemisferi i les nenes (perquè ho són, nenes, que podria ser el seu pare, que podria ser el seu avi si hagués tingut fills), se li tiren a sobre i estic segur que s'ho farien amb ell en un obrir i tancar d'ulls. Mai no ha fet aquest pas, no almenys des que jo sóc al voltant, i no crec que la meva presència influeixi en absolut en el seu comportament. Crec que no ho faria. Puc veure la seva cara de fàstic quan les noies se li acosten. Una cara que sembla dir "no puc creure que això em passi *a mi*". Sort que sempre té la resta de membres de la banda per recollir qualsevol dona avorrida o amb set de "glamour".

Un dia em comentava, al respecte de tot això: "És tocar 'Dead Weight' i es tornen bojos, i després del concert 'que bo que ets, Milo' i 'tornaran els Ethereals?' i em parlen com si em coneguessin de tota la puta vida. Quina colla de ronyosos. Tinc molta més pasta de la que necessito i tothom sembla adorar-me, encara que no sigui a mi a qui adoren. I tot plegat és una maleïda comèdia. Però no seré jo qui es queixi. No seré un d'aquests ploramiques fastigosos. Fa molt de temps que vaig decidir que ni parlar-ne de rebentar-me el cap o alguna merda ordinària de grunge de tercera. Jo vull arribar a vell i ser el més ric del cementiri. No sé ben bé per què, però ara que ja gairebé hi sóc, no li ho penso posar fàcil, a la mort. Per fotre, ni que sigui".

Quina relació existeix entre el capitalisme i la cultura de la nostàlgia? Com és possíble que els vells ídols continuïn pujant a escenaris i omplin pavellons? Quina és la indústria que suporta aquesta pantomima? Arriba un punt que els artistes esdevenen objectes, tòtems. El públic només vol sentir les coses que ja coneix, i d'alguna manera li és igual si el que hi ha a dalt de l'escenari és la persona real, un doble, un holograma. Pura representació d'allò conegut, seguretat, satisfacció quotidiana, som aquí i ens sentim part d'alguna cosa, no tenim cap mena d'intenció de trencar res, d'anar més enllà. El negoci dels cadàvers, dels miralls i el fum. Fantasmagoria.

M'he desviat molt. Deia que ha passat una cosa rara. Estàvem asseguts al parc i feia fred. Milo anava amb xancletes i no semblava notar-ho, o al menys no ho demostrava. Tot i el fred, i un fi ruixim, s'hi estava bé. No parlàvem, i s'hi estava bé. De sobte un ocell s'ha posat davant nostre, i jo diria que ens mirava, que li provocàvem certa curiositat. S'ha acostat de mica en mica i no semblava tenir cap por, com si estigués mesurant les distàncies. De vegades piulava. I de cop, a aquest primer ocell s'hi ha afegit un altre. Eren negres, amb el bec vermell, petits. I ens miraven. Més concretament miraven en Milo, a mi no semblaven fer-me cap cas. I després ha vingut un tercer, i un quart, i un cinquè, i un sisè, i quan ens n'hem volgut adonar, i mentre Milo es posava cada cop més nerviós, hi havia com cinquanta d'aquells ocellots als seus peus, observant-lo, apropant-s'hi, piulant en totes les modulacions possibles, i ell que posa els peus al banc, i de sobte fa un salt i desapareix del meu costat. S'ha posat a córrer, ha sortit del parc abans que jo tingués ni tan sols temps per reaccionar. Quan m'he fotut a córrer cap a ell, he vist com gairebé l'atropellava un tramvia, però l'ha esquivat i s'ha quedat quiet al altre costat del carrer, encorbat i sense alè, amb les mans als genolls. Quan he arribat fins a on era, esbufegava i no deixava de repetir la mateixa frase un cop rere l'altre: "Aquells cabrons venien a per mi".

12 de març

Avui Milo ha fet amics. Una amiga. Petita, molt jove. Una noia que es diu Aurin, té catorze anys i els ulls grisos. Ha sorgit del no-res, com una aparició o un convidat inesperat que, per alguna raó que se m'escapa, Milo no ha volgut fer fora com fa habitualment.

Temps enrere, molt temps de fet, gairebé tant com el que porta net (durant la seva carrera amb els Ethereals, el tema de les seves múltiples addiccions era el pa de cada dia, un tòpic qualsevol que al cap d'un temps ja només escandalitzava les tietes. Un dia ho va deixar tot de cop, l'alcohol, el tabac, l'opi, l'heroïna, les pastilles, i fins i tot el sexe), Milo va dir prou als fans. No en volia saber res. Quan està d'humor per parlar, després d'algun concert gran, havent esquivat uns quants d'aquests seguidors que d'alguna manera misteriosa han aconseguit evitar els goril·les de seguretat, sempre em fa el mateix discurs, paraula mé paraula menys, amb la seva veu aspra, de tronc a punt de ser llençat al foc: "Els fans... Són sempre el mateix. No canvien gens. Trenta i pico d'anys porto fent el mateix, Markie, i res no canvia. Tots aquests jovenets perjudicats per les drogues, tan hormonats que fan riure. Les teves cançons són la seva vida perquè encara no els ha donat temps de tenir-ne, de vida, d'adonar-se que tu només cantes aquestes merdes perquè en un moment donat vas ser com ells i després... Bé, què t'he de dir. Els fans... Anys després seran ciutadans responsables, gent amb feines i fills i hipoteques i es treuren els pírcings i les samarretes negres, i vinga a produir i a oblidar-se de la música. I llavors per ells com a molt seré aquell paio que cantava amb els Ethereals, "un grup molt boooo, *tiuuuuu*, de la meva època", li diran als seus fills, que tindran el cap fotut dins d'un ordinador d'aquests portàtils i a qui els suarà la polla el que digui el seu pare... I així gira la nòria, Markie. Així gira." I llavors calla, com sempre incrèdul davant del fet de provocar admiració per una cosa tan ridícula com ajuntar acords i paraules. Ridícula per ell, clar.

Serà aquest despreci per ells i per si mateix real? O el fruit de tants anys d'adulació? Serà aquesta la seva manera d'escapar, o només un sopar de duro que vol fer-me creure?

El dia ha començat tebi, desafortunat, un matí parisenc sense ni mica de l'encant que normalment s'associa a aquesta ciutat (sempre que vinc per aquí tinc la sensació que aquest encant va morir ja fa temps, després dels 60 potser, o fins i tot des del moment en que Montmartre es va convertir en una

caricatura de si mateix, ja fa dècades). Milo estava molt molest, torracollons, despentinat (té els cabells cada dia més grisos, cendrosos ja). Em va explicar que havia començat a escriure una cançó, la primera en mesos, però que la va acabar llençant. Jo li havia vist gargotejar en una llibreta algunes paraules i dibuixos, però no li vaig donar importància "Era una puta merda", va ser l'única explicació que em va donar.

Com que no teníem res a fer i volia protegir els músics i el Jordan del seu caràcter de merda, li vaig dir d'anar a mirar discos. És una de les poques coses que sé que encara li fan gràcia. A tots dos ens agraden els discos vells, el LPs i els set polzades. Tenim bones col·leccions tots dos. Milo se'n riu, dels mp3s i dels cds, com se'n riu de tot. A mi m'agraden molt els discos pero no tinc manies. I així, de vegades anem junts a buscar botigues petites a barris lluny del centre, ens oblidem del món una estona i gastem els nostres diners en aquests trossos de plàstic que, en el meu cas almenys, fantasiejo regalar als meus fills. Si és que en tinc algun dia, clar *(potser ja ets gran Mark, els teus cabells no són molt menys grisos que els del Milo).*

tanta digressió i no arribem enlloc. Què vull dir amb tot això? Amb quin propòsit algú escriu sobre algú altre? Perquè escriure sobre un mateix? No serà en realitat la mateixa cosa?

Portàvem ja una estona a la botiga, una de petita i tranquil·la que vam trobar per recomanació d'un amic meu, i jo, amb el nas enfonsat dins d'una pila de discos de blues plens de pols, m'havia oblidat completament d'en Milo. Llavors, a cua d'ull, em sembla veure com algú petit s'apropa cap a ell. Aixeco la vista un moment i veig com una personeta, que sembla molt jove, cabell curt i ros, li fa una foto. Miro immediatament a Milo, i em poso tens, com un pare que intueix que el seu fill malcarat, el que es desperta cada dia amb cara de vinagre, està a punt de causar problemes. Tanmateix però, el veig allà plantat, sense fer res, com si fos incapaç de reaccionar. Ni tan sols té la seva cara de "et fotria una hòstia ara mateix que hauries d'anar a buscar les dents a objectes perduts", que normalment és la que porta a sobre quan els desconeguts se li apropen. Només mira la noia (és una noia, ara me n'adono, una noia molt jove, de pell clara i ulls translúcids) de fit a fit, com qui mira un eclipsi. Penso que de fet Milo mai ha estat una persona violenta. De tracte difícil, és clar, i de llengua

furiosa, però no de ficar-se en baralles. Pel que sé, un cop li va rebentar el cotxe a un de A Certain Ratio, però també sé que encara se sent malament per allò. Ell no se'n recorda de res. Una amiga de llavors, Susan, em va dir "com se n'ha de recordar si amb la mescalina que portava a sobre es podria haver fos el Pentàgon".

Però el cas és que aquesta foto no li ha fet massa gràcia, i allà som els tres, dins d'un triangle tens i estàtic, jo esperant el moment en què l'hauré de treure de la botiga perquè no es posi nerviós i comenci a dir-li a la noia coses que potser no són les que més ajudaran a la seva (ja deteriorada de per si) imatge pública. La noia, que semblava més aviat una nena, i que estava quieta i somrient, com si es rigués d'ell, duia una Pentax a les mans, i de cop s'ha sentit com corria el carret al mateix temps que no deixava de mirar a Milo amb tota la insolència del món, i el paio que no sap què fer, que de cop és més jove i indefens que ella, i fa un pas enrere i fa caure una pila de singles de jazz i el dependent, que portava una hora sense respirar llegint ves a saber què, aixeca el cap i se n'adona de l'escena, i Milo té deu anys i li agradaria amagar-se sota terra. I la xavala va i li fa una altra foto. Estic a punt de cridar "Però què fas?", i ella que deixa anar una rialla i una altra foto. Aixa que vaig ràpid cap allà, poso els discos al seu lloc, i li dic a Milo "vinga, anem". Li demano disculpes al depenent al passar i Milo sembla una estàtua de sal a les meves mans, quan sortim de la botiga a corre-cuita. Hem estat a punt d'emportar-nos un parell de clients per davant.

Només trepitjar el carrer sentim una veu a la nostra esquena. "Espera!", ens cridava, el cridava. "Escolta!". Ens hem girat, Milo a la vorera sense dir res, mirant-la. "Puc venir amb vosaltres?", va dir la noia arribant a la nostra alçada. "Ets ràpid tens les cames llargues", diu, mirant Milo de dalt a baix. Parla un anglès bastant fluïd, amb una cantarella per l'accent francès que li dóna un aire juganer.

"Què vols?", li demano, en un inesperat (i innecesari, en què pensaves?) rampell d'autodefensa. Però ella ni m'escolta. Al contrari, aixeca la càmera i li fa una altra foto, a tret de canó, a tota la cara. El Milo ha intentat protegir-se, cobrir-se, qualsevol cosa, de forma tan malapta que li han caigut les ulleres de sol a terra. Així que ens hem quedat allà clavats, com dos inútils, i ella vinga a

riure. “Per què ho fas?”, ha demanat de sobte el Milo, ja entre curiós i cansat, veient la impossibilitat de desfer-se de la nena. Estàvem drets al mig del carrer, la grisor del dia congelava l’escena. La nena arronsa les espatlles amb tota la calma del món, com si qualsevol altra opció fos impensable, ridícula. Aleshores van començar a parlar.

“Com et dius?”
“Aurin, i tu?”
“No saps qui sóc?” (l’expressió d’el Milo de cop es relaxa, és un altre).
“No... Hauria de saber-ho?”
“No... I ara. Però m’estaves fent fotos”.
“I què?”
“Doncs...”
“M’agrada fer fotos. I tens una cara guai”.
“Gràcies. Em dic Milo”.
“De res”.
“I per què hauria de coneixe't?”
“Be... (podia veure perfectament com el Milo es moria de vergonya, la nena el mirava i ell semblava sentir-se imbècil, com quan tenia 15 anys i no gosava parlar amb ningú. Estava desarmat. Vaig pensar com penós que resulta en realitat fer-se adult, donar forma a allò que coneixes com la teva vida i que de cop tot això no valgui per a res. Ser un titella, un gat de drap) Per res.”
“Ets famós o què?”
“Una cosa així...”
“Per què?”
“Tenia una banda. Fa anys”.
“Guai! I ja no?”
“Ja no”.
“Vaja, quina pena”.
“Bé, ara toco sol”.
“Ja... Com es deia la banda?”
“The Ethereals”.
“Mmmm... Sona bé. A grup antic”.
“Sí... Dels 80, més o menys”.
“Ah... No conec gaire aquella època. Jo ni tan sols era una idea als 80, saps?”
“Clar”.

“Però el meu germà em deixa alguns discos. The Cure i aquell grup del cantant que ballava de manera estranya que es va suicidar (llavors em vaig fixar que duia posada una samarreta de Kings of Leon i unes bambes d'esport velles. Milo odia als Kings of Leon, i jo també. I qui cony no? Però en aquell moment la samarreta era un detall sense importància)”.

“Joy Division”.

“Això. Aquests m’agraden”.

a vegades Milo em deia que trobava a faltar a l'Ian. I que era una cosa rara, perquè no es van conèixer gaire i de fet les vegades que havien coincidit no s’havien portat gaire bé. De fet, cada vegada que es veien s’acabaven dient de tot menys guapo. Suposo que en realitat el que troba a faltar és aquella època, l’Anglaterra de llavors, fosca i miserable i vibrant.

“Quants anys tens?”

“Catorze”.

“Per tu tots aquests grups són com fòssils”.

“Bah, no n'hi ha per tant”.

(Milo es mirava les puntes dels peus, les seves botes de cuir negres, fetes pols, sense saber ben bé què dir).

“Estic fent un treball per l’escola”.

“En què consisteix?”

“Faig fotos d’un dia normal. Sobre les coses que m’agraden. M’agraden el discos, i tu m’agrades”.

En aquest moment, i per la meva sorpresa, Milo es va posar vermell. A partir d’aquí tot va semblar part d’una mena de pla mai fet públic. No sé exactament com va anar la cosa, però vam passar tot el dia amb ella. Per ser exactes, ells van passar el dia junts. Jo em vaig mantenir al marge, o em van mantenir al marge. L'Aurin no em feia gaire cas i jo vaig acabar sentint-me fins i tot una mica gelós, fora de lloc. Ja ho veus. Com que no teníem res a fer ens vam dedicar a passejar i a anar a llocs que a l’Aurin li agradaven. Ens vam convertir per unes hores en un apèndix seu. Milo semblava més lleuger, més lluminós, i se la mirava amb un somriure i semblava que gaudia, semblava molt lluny dels escenaris i la prensa i les cançons mai compostes. Suposo que li agradava la sensació de passar una estona amb algú que ni tan sols sabia el seu

nom ni el de la seva banda. Així que caminàvem i caminàvem, i cada cert temps, Aurin ens feia parar per fer unes quantes fotos.

Durant una d'aquestes pauses, Milo va fixar-se en una pintada bastant grossa, que cobria de dalt a baix una paret antiga, plena de pedaços. Es va quedar mut i pensatiu, greu de cop, amb la vista clavada al mur. La pintada deia "Rick Rubin was here". Rick Rubin ha estat aquí.

Hi havia alguna cosa desconcertant al voltant d'aquella pintada. Les seves dimensions, la força de les seves lletres negres, com grans esgarrapades contra el mur oblidat, tot ple de taques i forats i molsa. La seva presencia en si ja era d'alguna manera sospitosa. "Rick Rubin?" vaig pensar. "Per què?"

Milo mirava la paret arrugant lleugerament el front. Impossible saber exactament què estava passant darrere les seves ulleres de sol. Sabíem que Rick no havia estat a París des de feia molt temps i que, si hi hagués estat, òbviament no s'hauria pres la molèstia de deixar el seu nom en lletres enormes a un mur oblidat d'un barri qualsevol de París. La sola idea era per descollonar-se. Tothom sap que a Rick només li interesen la meditació zen i els culs de les negres. Encara que només hagués estat per mandra, mai hauria fet una cosa així. Pujar a una escala? Exposar-se a suar i tacar-se la barba? Ni de conya. Vaig suposar llavors que hauria estat un admirador o be un paio amb molt de temps lliure i ínfules d'artista postmodern.

Quan ja va començar a fer-se tard, Milo va convidar a l'Aurin al concert, pero

ella va dir que tenia deures, i que els seus pares l'obligaven a ser a les onze a casa. Milo havia oblidat que entre els dos hi havia més de quaranta anys de diferència. Jo no podia deixar de pensar en aquests violadors de nenes que volten pels parcs, solitaris i demacrats, d'esquena al món, i van tocant-se darrere els matolls, corrent-se a qualsevol lloc. Semblava realment afligida quan ha hagut de marxar. Li ha promés al Milo enviar-li unes fotos si li donava l'adreça. Pero Milo no té cap adreça, tota la seva comunicació amb el món real és, paradoxalment, virtual.

"Tenia uns ulls molt bonics", em va dir quan ella va girar a la cantonada i finalment vam marxar i vaig poder tornar a sentir-me còmode en aquest silenci que no trenquem molt sovint, per respecte, per vergonya o simplement per mandra.

14 de març

Tolosa. L'aire és brut i tot put a natura morta. Tot el dia me l'he passat que em semblava sentir gralls d'ocells, mirant el Milo en perpetu estat d'amenaça, sense atrevir-me a demanar-li si ell també sentia les mateixes putes aus que jo no deixava de sentir.

Sé que un cop, fa temps, li van estar enviant anònims, però que no va durar gaire. Recordo sentir això de boca d'un dels Ethereals, Mike Phillips, una nit de borratxera salvatge a Newcastle, bevent licor de cactus i altres milers de coses que no sé ni d'on sortien. Em va explicar amb aquella veu de motor de vaixell que té que Milo es mostrava indiferent i com acostumava a cremar les cartes d'amenaça a la ximeneia tan bon punt arribaven a casa seva.

Ara, però, hi ha alguna cosa a l'ambient que l'inquieta. Deu ser aquesta pluja, grisa com la cendra. Des que viu al desert ha perdut l'hàbit, i cada cop que veu un cel ennuvolat sembla que estigui a punt de tornar-se boig. De la seva infantesa, adolescència i part de vida adulta vivint a Anglaterra sembla que només li quedin l'accent i la seva afició al menjar fregit i als insults gratuïts.

Una altra mostra d'aquesta inquietud d'origen incert és que ha tornat a fumar. L'altre dia va baixar al bar de l'hotel i va demanar un paquet "de qualsevol tabac americà".

Poso la tele una estona i miro les notícies. Des de la calma humida del vespre i

el silenci opac de l'habitació, tot sembla llunyà, abstracte. Es veu que a un lloc qualsevol hi ha una guerra molt bèstia. Sembla també que no sé quina megaempresa de finances ha fet fallida i s'ha emportat per davant l'economia dels Estats Units. A la pantalla, rostres inexpressius, vestits, americanes i corbates, xifres i lletres. Amb tots aquests desastres bellugant-se davant de les meves còrnies, entenc que el Milo viu a un altre món, on la única preocupació real és ser capaç de no oblidar les lletres quan canta. Els anys que va estar bebent sense parar li han deixat un pols de merda i molt poca capacitat de concentració. Molts cops li falla la memòria al mig d'un concert. Crec que a més s'ha tornat mandrós. La tia de les notícies diu no sé què de la borsa desplomant-se. El seu rostre denota preocupació, però dins dels seus ulls no hi ha res. Els seus ulls són els mateixos que he vist als taulells de moltes peixateries.

Pensar en peixos en fa venir gana. És una hora tonta i encara queda una estona per al concert. De cop tinc moltes ganes de tornar a casa meva. No sé si...

(Trobem unes quantes pàgines arrencades, i taques d'alguna substància marró que podria ser sang seca, melmelada, salsa barbacoa o qualsevol altra cosa)

29 de març[1]

When it starts to break
There's nothing you can do
Fuck it

[1] (n. D. Ed..) Els versos en cursiva han estat traslladats aquí text mirant de respectar tant com ha estat possible la manera com es van trobar originalment als papers de McAndrews. Presumiblement serien transcripcions de notes escrites per Stevens que el periodista va anar recollint. Encara que sempre existeix l'opció, no gaire probable però, que siguin versos escrits pel mateix McAndrews.

4 d'abril

Hem arribat a Hèlsinki. Fot un fred de mil parells de collons. A Milo tampoc no se li posa bé el fred. Si t'ho pares a pensar, gairebé res no se li posa bé. Es passa el dia amb les mans a les butxaques de l'abric dient coses com "Per mi tot els putos finlandesos podrien donar-se per morts" o "M'agradaria calar foc a cada un d'aquest bars tan ben decorats. I després anar als seus albergs per pobres i també fotre'ls foc. I em cago en l'IKEA". De res serveix dir-li que IKEA és una empresa sueca.

Des de l'habitació de l'hotel només veiem blocs de formigó, cotxes passant d'un costat al altre, com petites taques de colors apagats. Els fanals encesos a plena llum del dia reflectien algun floc de neu (neu, collons, a l'abril). Des d'aquesta finestra, la vista podria ser la mateixa que la de qualsevol altra persona a qualsevol altre lloc. Milo es passeja per un parell de metres quadrats, com un tigre engabiat, amb la mirada absent, amb ulls de cartró, com si no pertanyés al món que l'envolta. A l'altre costat de la paret sentia el Marcus fent escàndol i algunes rialles de noia. Sembla mentida, gras i vell com és el cabró, i no para de follar.

Dempeus, mirant el paper pintat de la paret, Milo ha deixat anar, de cop, amb aspra determinació : "Quines ganes tinc de fotre'm un pico". Quan s'adonat de la meva reacció de guardaespatlles poruc, ha dibuixat un mig somriure i m'ha demanat un cigarret. "Va, no posis aquesta cara, Markie, saps que ja no faig aquestes coses".

Al cap d'una estona asseguts a la barra del bar de l'hotel, compartint unes birres caríssimes (sí, torna a beure. No sé si em sembla bé o malament. Jo començava a anar cec), va semblar relaxar-se una mica, i va començar a enfilar frases, fent pauses entre paraules, entre oracions, amb aquesta mena de discurs confús i apressat, sense vocalitzar ni pronunciar bé, cosa que li passa a vegades quan està cansat o furiós. "No sé com he arribat fins aquí", deia, més o menys, "De veritat t'ho dic, Markie, no ho sé. Jo només volia montar una banda perquè a la nostra ciutat ens avorríem com a bèsties. Només era això. I vam començar a tocar en aquells bars de mala mort i pubs i clubs foscos que feien pudor a qualsevol cosa que et puguis imaginar, i nosaltres contents perquè ens pintàvem els ulls i les ungles i sortíem allà a suar i a dir barbaritats i la veritat és que tocàvem fatal, tot s'ha de dir. Però ens creiem la polla amb llacets. Jo què sé. Dandies, intocables, nobles transilvans, decadent exquisits ... I érem quatre paios fent crits. Quin fart de riure, n'hi havia per morir-s'hi. I després no sé com ja érem famosos. Ens fotíem molta merda llavors, els dies no acabaven mai, eren una nit contínua, una mena de vacances permanents a les fosques. Quina estupidesa. Però si ja ni recordo les cares d'aquells imbècils. I encara em demanen si ens tornarem a ajuntar. Au vinga, si encara que em mostrin fotos no sé ni qui són. Ni tan sols em reconec a mi, amb tant de maquillatge i els pantalons pitillo i aquella cara d'idiota".

"Una cosa sí que és certa", va continuar, gairebé parlant per si mateix, "en aquella època encara somiava. Ja no somio res ara, només tinc la sensació de ser una mena de peça, un engranatge. La major part del temps ni tan sols penso. I les paraules no flueixen i a vegades, quan miro una guitarra em faig fàstic. No sé, quan em veia malament, la meva mare sempre em deia que anés a l'església. Ella hi anava tots els dies, gairebé. La pobra es va morir fa anys i la veritat, no em consola gaire pensar que estarà amb Déu. No m'ho crec gaire això. Jo m'estimo més viure i morir i punt...". Aquí fa una pausa més llarga que les anteriors i la seva expressió feixuga es centra a la seva copa. De cop, torna

a parlar, amb veu greu i sibilant, "Potser és moment de deixar tot això". Jo no dic res, però de cop sento una gran pena, com una llosa a sobre. M'adono que estic veient el meu ídol d'adolescència. El tio pel qual vaig fer cua dues hores sota la pluja quan tenia setze anys, quan els Ethereals ja començaven a ser la nova sensació de l'underground. I el tinc davant, a menys d'un metre, trist, vell, esgotat. I la sensació és de buidor i cansament infinit, més del que qualsevol admirador voldria soportar. Crec que per això molts dels meus colegues s'estimen més tractar amb morts. I si no és gaire demanar, morts joves.

És de nit. He sentit una trucada a l'altre costat de la paret. Un timbre de telèfon que m'ha desconcertat en mig de l'insomni, quan repassava algunes notes que havia estat escrivint. Un timbre molt molest, trencant la calma de la matinada. Ha sonat a l'habitació del Milo. He dedicat a la trucada tots els meus sentits, encara que al mateix temps he pensat que seria Jordan recordant-li qualsevol parida.

A mi tampoc no m'agrada gaire Jordan, com no m'agrada cap mànager. Des que treballo com a periodista musical, sempre he tingut la sensació de que molts d'ells són més empresaris que qualsevol altra cosa. I generalment, un empresari el que vol és treure beneficis de les seves inversions, fer el que faci falta per vendre el producte. Per això no els tinc gaire respecte, sempre fent relacions públiques i mirant el rellotge cada dos minuts. I els d'ara són encara pitjor, addictes a la Blackberry i les zones VIP. Encara que s'ha de dir que sense el Jordan ni Milo ni la seva banda serien capaços de organitzar ni tan sols una festa d'aniversari.

M'he imaginat al Milo assegut al llit, la barba impenetrable i grisa, disposat a escupir qualsevol grolleria, però no he sentit res. Cap resposta. Només un silenci dins del qual algú callava, algú esperava; petits sorolls d'estàtica, crecs, sons que he estat incapaç d'identificar. He restat així una estona, gairebé sense respirar, a les fosques, amb l'escàs trànsit de fora arribant molt atapeït a les finestres. Les rodes dels cotxes sonaven de molt lluny i era com si el cel estigués molt i molt alt, com si fos a dins d'una enorme catedral amb molt de reverb.

Imagino tot això mentres tots aquests sorolls reboten a les parets del

meu cervell. Nils m'ha donat unes pastilles per a dormir que m'han deixat el cap fet pols. Puc notar perfectament com les substàncies químiques es passegen pel meu organisme. Sospito vagament com havia de sentir-se el Milo en aquells dies, quan es passava hores enganxat al sostre. Encara que en realitat ja no recorda gaire tot allò, sempre intento que em parli d'aquella època i no hi ha manera. Les parets, sota les tímides llums de fora, semblen de gelatina. Se me'n va el cap. No crec que pugui dormir.

7 d'abril

"No puc imaginar-me com deu ser fer-se gran". Me n'he recordat de cop, d'aquesta frase. Aurin la va dir el dia que vam ser amb ella. La va dir sense cap gravetat, com si no li importés. Perquè segurament li era igual. Té catorze anys, clar. Es pot permetre el luxe de xerrar de qualsevol cosa amb un somriure als llavis, com si res no anés amb ella. És un somriure com aquest, lleuger, ple de llum i força i curiositat: això és el que la música pop té a dins. Fer-se gran i oblidar com es riu. Potser això és el que li ha passat al Milo. Potser és el que em passarà a mi d'aquí a uns anys, o abans, si continuo al costat d'aquest home.

Quan va deixar anar aquesta frase, me la vaig quedar mirant i vaig pensar que era impossible que aquell somriure envellís. Que és una autèntica putada metafísica que una cosa com aquella no es pugui mantenir intacta per sempre. Tinc la sensació que Milo pensava alguna cosa semblant. Que seria insuportable veure com aquest somriure s'acaba transformant en el d'un adult qualsevol, en tot el contrari a un somriure, uns llavis morts, seriosos, constantment arronsats. Un amargat més al món, lluny de tot el que és bo i bonic. Dic aquestes coses i penso que encara sóc el mateix il·lús de sempre. Que el món li ha de passar per sobre com ha fet amb la majoria de gent que conec. Com ha fet amb mi en part i sobre tot com ha fet amb l'intocable Milo Stevens, fosc diamant refulgent, flama de l'inframón, príncep de l'ombra.

De tota manera, imaginar és de franc, i si es així, jo m'estimo més imaginar que l'Aurin farà fotos sempre, que sempre serà igual de petita i jove, anirà pels carrers del món amb la seva samarreta i les seves bambes. L'única cosa que m'agradaria canviar és aquest gust seu pels King of Leon. I ni això, jo que sé. Que li agradi qualsevol cosa però si us plau, que el temps no la toqui. Que el temps no la faci malbé.

M'agradaria poder demanar això a algú. Si algú tingués aquest poder, li donaria tot el que tinc perquè ho fes. Un pacte fàustic. Et venc la meva ànima si aquesta noia es queda tal com és. Et venc la meva ànima si em deixes conèixer al Milo molt abans, si em dónes l'oportunitat de mirar als ulls d'un Milo encara jove i furiós i esperançat i convence'l que no es deixi guanyar. Però tot això no són més que quimeres, i a aquestes alçades l'únic que podem esperar tots dos és trobar alguna manera, encara que sigui a través de l'art o la memòria, de preservar la vaga puresa que Aurin ens va transmetre. El món sencer podria cremar-se en un megadesastre nuclear i anar a pendre pel cul. Però no Aurin. No ella, ni els seus ulls gris plata.

A vegades rellegeixo aquestes notes i no tinc ni idea de cap a on ens porten. Barrejo dies amb nits amb lletres, imatges, rostres, fragments de poemes o cançons, aquests versos que recordo perfectament, la gola de tità del Milo cridant allò de

It's all landscapes and failures,
And nothing to worry about.
I can't even wonder why,
But dreams are darker now

25 d'abril

Glasgow deu ser, com a mínim, la ciutat més miserable del planeta. Plou i tot és blau i gris fosc. Plou tant que els carrers amenaçen amb desfer-se, tot passa per un filtre que dissol les formes i les sensacions, tot té gra de pel·lícula casolana.

Vam arribar de matinada i del cel queien gerres d'aigua i l'olor a l'aeroport era semblant a la d'una granja de pollastres.

Vam anar directes al llit.

La meva habitació està tot just entre Milo i Marcus, com si jo fos el Mur de Berlín. Aquests dos es porten cada dia pitjor. Últimament tinc por que Milo perdi els papers qualsevol dia i li foti una pallissa. Puc veure com el mira quan als assajos es salta alguna nota, com el desprecia gens subtilment, com l'observa de dalt a baix amb els seus quilos de més i aquelles samarretes dels

Damned que li van petites, i la seva barba de quatre pèls i aquesta obsessió que té amb les groupies més joves de cada ciutat. I l'odia. Jo tampoc no acabo d'entendre de com pot tenir tant d'èxit amb les noies.

El cas és que Marcus va estar tota la nit cridant pels passadissos perquè volia que algú li portés una ampolla de whisky ("o unes putes", diria que va cridar també en algun moment). Vaig estar-me molta estona mirant la paret, i de la paret al despertador i del despertador a la paret.

He dormit una mica, un son lleuger, com una arrítmia, ales d'ocell batent, i he somiat amb caps de cavall tallats, un prat verd i fosc, una mena d'albada blava, caps amb els ulls oberts, congelats en una última ganyota d'horror. M'he aixecat, he anat al lavabo, m'he mirat al mirall i m'he hagut de fotre els dits a la gola per vomitar.

El barri sencer fa pudor de productes de neteja i carbó. És com si algú estigués preparant la barbacoa més gran del planeta, fent servir napalm per fer les brases. He perdut Milo una estona i quan he demanat per ell m'han dit que estava al bar de sota. Amb l'estómac una mica encongit he sortit de l'hotel i l'he trobat un parell d'illes més enllà, fos amb la barra d'un local fosc i brut, assegut a una banqueta, jaqueta de cuir vell feta un mapa, pantalons negres amb una esparracada a la butxaca del darrere, un parell de cadenes penjant de la sivella del cinturó, enfonsat, els cabells tocant la pinta de cervesa negra que descansava als seus dits. Des del carrer ja gairebé podia sentir els seus balbucejos i la seva pudor a alcohol. Des de fa un parell de setmanes segueix pràcticament el mateix ritual abans de cada concert. S'amaga de la gent i beu fins al punt en què és gairebé incapaç de tocar. Jordan ha deixat d'insistir perquè no ho faci. Tothom ha deixat d'insistir. Jo ni tan sols ho he intentat. Sabem de sobres que no servirà de res.

Entro a la taverna i el fum i l'olor de suor són com una fina capa que es deposita a la pell i que incomoda respirar. Tots aquí parlen de manera estranya, miro d'identificar l'anglès entre les gàrgares prehistòriques que deixen anar per la boca, però no hi ha manera. Sec al costat de Milo, que em dedica una mirada passatgera amb aquests ulls de vidre i lluç que se li posen quan beu molt. Demano el mateix que ell. Està tancat dins la seva copa, ulls fixos, com si mirés d'endivinar el futur a l'escuma espessa de la cervesa. "M'ha trucat tothom", diu amb veu de garatge, la veu del punt de no retorn etílic.

"Fins i tot un número privat que m'està tocant molt els collons. No penso contestar ningú i menys a aquest cabró. Sigui qui sigui. Ha trucat uns quants cops, trucades llargues... M'està posant els putos pèls de punta, de debò... Hòstia, no em miris així, Markie, tu no. Ja sé que estic borratxo com una rata. Però el que menys necessito ara és que vinguis a fer d'ànima caritativa i tot això. Beu i calla, si us plau". I té raó, està molt borratxo. Al seu voltant i ha un munt de tovallons que ha anat omplint amb gargots i lletres torçades i deixant caure després. Penso en aquella vegada quan el mateix Milo em va dir que no volia acabar com un d'aquest perdedors que passaven els seus dies a un racó de qualsevol bar de mala mort, envoltats de xusma, "saps? Un lloc d'aquest que normalment tenen bàrmans que et miren amb aquest puto somriure a la cara que fa venir ganes d'esborrar d'una patada".

Al nostre voltant dones de mitjana edat mal maquillades, amb les arrels tenyides a l'aire, els cabells de fregall, les ungles impossibles. Homes recolzats a la barra, amb pupil·les líquides, deixar-se emportar per l'alcohol perquè no hi ha res millor a fer. A la tele una reposició de ves a saber quines carreres de gossos i quines apostes. Res que no es pugués trobar en hores com aquelles a qualsevol altre pub del Regne Unit.

Excepte aquell paio gros.

El Gros.

Aquesta nit Milo ha fet el pitjor concert de la seva vida, i està molt avergonyit. Molt. No vol parlar amb ningú, sembla que es troba malament. Tota aquesta gent que ha pagat per veure'l s'ha endut a casa un espectacle lamentable. Amb prou feines podia filar els acords. Sort de la banda que porta, que toquen molt bé, malgrat tot. És clar que toquen bé, és el mínim que han de fer si els paguen tots el vicis i la resta del dia poden dedicar-se al que els dóna la gana.

Milo ha marxat. Jo sóc encara al camerino escrivint i menjant-me una pera.

El llum de la meva habitació no funciona bé. A la foscor de la tercera nit consecutiva d'insomni veig al Gros de nou. El veig. No sé qui és. Érem encara al bar, i el bàrman, borni, amb el nas sangonós de tant alcohol, amb totes les venetes al descobert i les dents supurants, li ha servit al Milo una copa que cap dels dos havíem demanat. Milo ha aixecat pesadament el cap d'entre els braços, m'ha mirat (més o menys) a mi i després al cambrer. El paio ens ha assenyalat un punt difús al fons del local. Gairebé a les fosques podia endevinar-se la silueta d'un home corpulent, i fugaçment la punta incandescent d'un cigarret. Un paio gran com un armari, barbut i amb ulleres de sol. Sembla que el bàrman volia dir que aquest home acabava de convidar al Milo, sense coneixe'l de res. O sí? El coneixia? Era un admirador? No, aquell tipus no admirava a Milo. L'observava.

Estava assegut a una taula i no semblava que begués res. Assegut sol i impassible, a una taula al fons més fosc d'aquell local de merda que feia pudor de fregit i pixat i suor i baralles barates, i feia tota la pinta d'observar algun punt al voltant de la figura de Milo. Una de les seves manotes descansava tova i rebutida a sobre la taula, i era l'únic punt relativament il·luminat de tot el seu cos. La penombra de bombetes brutes i grogues que era el pub en si no deixava veure gaire res més que les grans ulleres de sol, la barba que desdibuixava el panxut perfil, la considerable mida d'aquell gegant que semblava mirar Milo amb una fixació i una poca expressivitat que em començava a posar nerviós. Podia sentir el recorregut de la seva mirada. I aquella mà, aquell punt de llum pàlid, grogenc, les ungles rotes i renegrides. Ens observava, l'observava.

Vaig mirar d'atribuir a la manca de son aquesta paranoia i em vaig concentrar amb el got. Al cap d'uns dies Milo em confessaria que va tenir exactament la mateixa sensació, que hagués sortit corrents si no fos que anava

massa torrat ja. Aixa que Milo aixeca la copa, la dirigeix al Gros mirant de dissimular la taquicàrdia i se la beu d'un glop, a veure si té verí o què.

Llavors el mòbil va tornar a sonar a sobre de la barra, i no vaig tenir temps d'impedir que Milo l'agafés i el llancés amb força contra la fila d'ampolles que tenia davant.

Quan ens van fer fora del bar, el Gros ja no hi era.

27 d'abril

Jordan m'ha passat unes quantes cròniques del concert d'abans d'ahir. Li he promès que les llegiria i li diria el què, però no fa falta. No hi ha opinió que valgui. Tots sabem que Milo va fer pena. Després segurament uns quants diran que "el de Leeds és un heroi que destil·la autenticitat faci el que faci", encara que vomiti a l'escenari o no tingui ni idea d'on està tocant. Uns altres diran que "no hi ha dret, que és una rockstar decadent i pagada de si mateixa". I Milo, per la seva part, i cada dia més, dirà "que els fotin a tots, que es morin, que em deixin estar".

Fa temps que sóc conscient dels fonaments tan inestables sobre els quals es construeix la major part de la premsa musical actual: la importància de la novetat, la vanitat, la fama, l'enveja, l'opinió, la subjectivitat social, les necessitats d'ingressos, de vendre exemplars a base de titulars, les lluites d'egos... I així pots continuar fins al cansament. Hi ha els que viuen de Milo i el seu llegat, i després els que no seran capaços de tocar una nota en tota la seva vida. Per això hi ha certs comentaris que ja no em diuen res.

Ningú té idea de qui és Milo ni del que suposa sobreviure's a un mateix.

Quin paper jugues tu dins de tot aquest tapís? Què et fa diferent de la resta de paràsits que l'envolten? L'amistat? Ets el seu amic? El seu confident, la seva ombra? O una joguina, una antena, un salvavides?

He tancat la porta de l'habitació i he llençat tots els retalls a la paperera. Jordan no és un mal tipus, però mai no entén res.

30 d'abril

Avui Milo ha rebut un sobre sense remitent. L'adreça de l'hotel i el seu nom

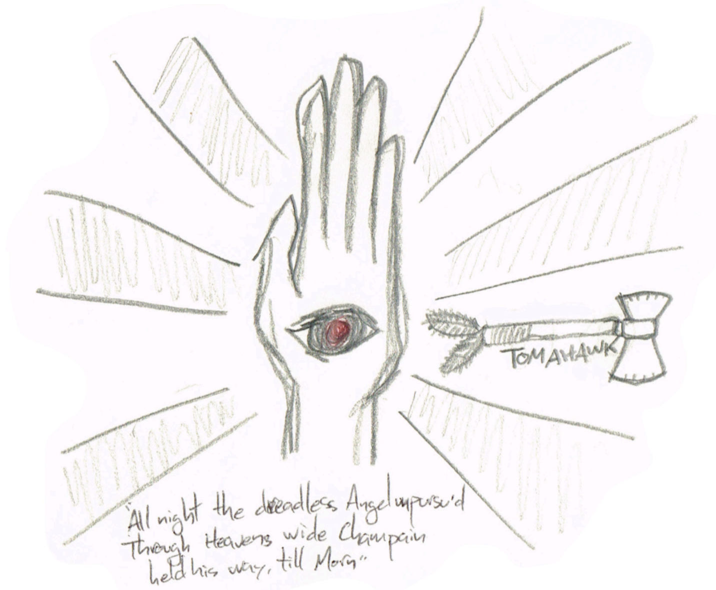
(un simple 'Milo', sense cognoms, en majúscules) estaven escrits a la part anterior amb lletra de noia jove, pulcra i rodona. Milo ha obert el paquet i els seus ulls per un moment han tornat a ser els d'un ésser humà viu. "Què és?", li he demanat, i ell ha estirat el braç i m'ha mostrat un grapat de fotos on apareixia caminant pels carrers i parcs de París. Eren les fotos d'Aurin, les d'aquell dia, el dia d'avorrir-me com un fong i veure aquella pintada. Vaig recordar de cop el recorregut del dia i aquelles lletres negres gegants: "Rick Rubin was here". Rick Rubin va ser aquí.

L'última foto era una polaroid: Aurin asseguda als peus del que tenia pinta de ser el seu llit, sota la llum d'un matí blanquinós i pur. Semblava l'instant més feliç de la vida de qualsevol.

3 de maig

Estocolm. Mitja tarda. Anit Milo li va trencar el nas a Marcus i l'ha fet fora de la banda. Com sempre, ja duia una bona estona sentint-lo fent aldarull a l'habitació del costat. Jo que de cop sento la veu d'en Milo, cridant com una bèstia, i salto del llit a veure què passa, convençut que ara sí, que ja està. Trec el cap al passadís i veig a Milo colpejant la porta de l'habitació del baixista. Marcus obre, i només porta a sobre una camisa de quadres. Els cabells li cauen per la cara i la seva panxota es balanceja a uns escassos cinc centímetres de Milo. Des de la meva perspectiva no podia veure bé qui hi havia al seu darrere, però sí que vaig poder entreveure algun altre cos despullat. Allò va semblar ser massa per Milo, que, bufant i intercanviant ni mitja paraula, li va engegar una bona hòstia al mig de la cara. Marcus va fer un parell de pasos graponers enrere, va ensopegar i va caure estrepitosament a sobre d'una tauleta de vidre, fent-la miques. Va començar a cridar, a maleir el nom de Milo, a dir-li de tot. "Ah sí, tros de merda? De veritat? Això penses? Doncs més val que marxis ara mateix de la meva puta vista, si tant fàstic et faig, no sigui que et posis malalt o t'arranqui aquesta tita teva de mico greixós amb les meves pròpies mans", va cridar Milo, amb les dents apretades. Amb el nas sagnant, Marcus va agafar les seves coses, va aconseguir ficar-se dins d'uns pantalons que li anaven molt petits i va marxar sense deixar de mirar al Milo amb ulls de fera obesa, empenyent les noies mig despullades que tenia a la habitació i que s'estaven morint de vergonya, per fer-les fora. Quan va haver desaparegut a

l'ascensor cridant alguna cosa com "Tindràs una visita del meu advocat, perdedor de merda, et treurem fins i tot els putos queixals!", Milo va deixar a les noies quedar-se a l'habitació i passar-hi la nit.

Fa una estona un corb s'ha posat a l'ampit de la finestra. Immediatament, he pensat en Huguin i Munnin, els corbs gegants que Odin portava a les espatlles (es pot parlar de déus en passat? Ja no existeixen si ja ningú hi creu?). Un li parlava del que ja havia estat; l'altre, del futur. El que s'ha posat a la meva finestra semblava un missatger perdut, desorientat. M'ha estat mirant uns instants, i no ha grallat ni una vegada. Després, de sobte, ha aixecat vol. Ara em tremolen les mans i no puc escriure bé.

Una estona després. Neva. Ahir, Milo em va parlar del seu amic Hendrik, a qui simplemente anomena Viking. Em va dir que Viking és l'home que més sap d'arrels i aus marines de tota Suècia, de tot el món probablement. Que sap endevinar el futur llegint runes. Que està en contacte amb peixos i que pot fins i tot parlar amb ells. Que van parlar una mica, van menjar un plat de sopa d'ull de bou (literalment, hi ha ulls de bou flotant al caldo. Milo diu que està boníssima, no penso tastar-la mai) i després van beure vodka de patata. Després de tot això, Milo semblava disposat a enfonsar-se en la misèria. Sol dir-me que en aquests moments "un se sent més acompanyat. I no hi ha millor manera de posar-se trist que estar borratxo fins a les celles a una ciutat desconeguda i absolutament sol"

Personalment, fa temps que no distingeixo uns paisatges d'uns altres.

5 de maig

Aquest matí m'he despertat al costat d'una dona bastant lletja. No recordo si li vaig pagar o si simplement me la vaig lligar. Tampoc no recordo haver-me-n'hi anat al llit. M'ha desvetllat el telèfon, com si em trepanessin el cervell. Quan he despenjat, a l'altre costat de la línia (o potser directament al meu crani) sonaven interferències, pero crec que he escoltat una cançó antiga i algú rient fluixet. Acte seguit m'he pixat a cada racó de l'habitació. Volia demostrar alguna cosa, però no sé qué. La noia s'ha despertat, ha recollit la seva ropa i ha marxat corrents. M'han vingut ganes d'escopir-li. L'última vegada que vaig tenir una erecció sense anar cec probablement el món era encara comodament bipolar i no com ara, perversament paranoic.

7 de maig

Jo estimava The Ethereals. Són part de la meva adolescència, de la meva vida. Però el temps passa, hòstia, i això no ho saps quan tens quinze anys i sents que de cop aquell individu que crida des de dalt de l'escenari t'està dient les primeres veritats, t'està obrint pas a un món nou, a l'enigma, a allò desconegut. Els anys passen i ara em toca veure la decadència i vellesa d'un home a qui la música amb prou feines li importa, un home que no es reconeix a si mateix, que es caga en tot el que per mi i per tants va constituir una mitologia, una cosmovisió. Un paio boig que no és capaç de sobreviure sense començar a beure a les deu del matí, i no sé qui voldrà saber-ne més, d'ell, no sé si val la pena continuar al seu costat, dia rere dia, continuar amb aquesta pantomima i amb aquesta inèrcia històrica d'elevar persones normals i corrents a pedestals que ni tan sols son capaços de mantenir. Milo seguirà envellint. Serà un personatge més esquerp i trist i borratxo cada dia que passi. No sé si puc conviure més amb això, no sé si puc. Potser és millor deixar-ho estar abans de que m'arrosegui amb ell, deixar-lo sense aquesta ombra que sembla ja part del seu cos, que ja no sé on acaba ell i on començo jo. Crec que, fins i tot, ja no li agrado. Potser m'he ficat massa a prop d'ell. Però això vol dir que aviat trobarem una manera d'acabar amb tot això.

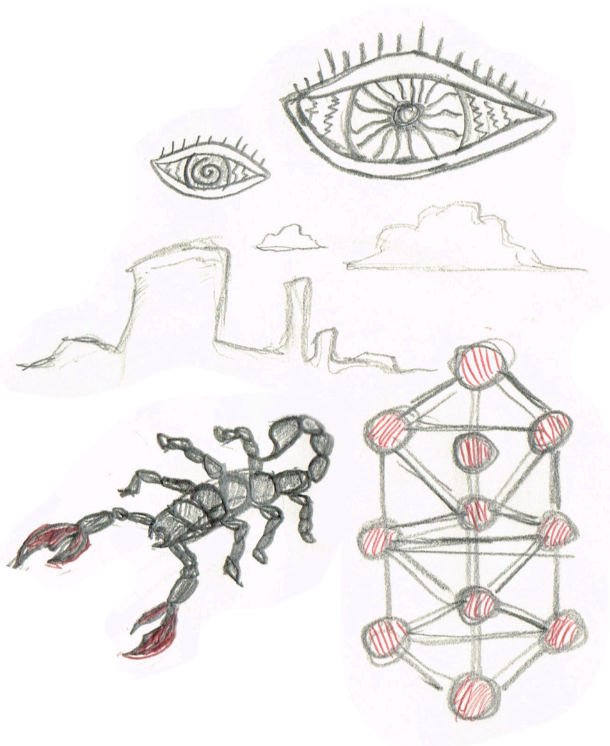
Hem de trobar-la. Hi ha d'haver alguna sortida.

Nota de l'editor:
A partir d'aquesta data, McAndrews no escriurà res més en dos mesos. Algunes pàgines intermitges, tanmateix, estan cobertes de dibuixos nerviosos, unicornis i narvals, homes barbuts, ulls sorruts, mans de simi, cites inconnexes, al·lusions a la Bíblia i paràgrafs trets de diferents llibres, des de "Moby Dick" al que sembla un manual de química casolana. També símbols cabalístics i gargots indesxifrables. S'ha especulat molt sobre el que van fer Stevens i l'escriptor durant tota aquesta època sense haver arribat a cap conclusió que no sigui pura rumorologia.

El mateix autor dels diaris explica els fets *grosso modo* més endavant.

2 de juliol

Odio el desert. Odio el puto desert i odio Milo Stevens. *Per què sóc aquí encara?* És masoquismo? O aquesta sensació terrible que ja no hi marxa enrere, que hem de córrer cap endavant perquè ja no existeix la vida ni el món més enllà de la bogeria de Milo que és ja la meva pròpia. Tinc aquesta sensació d'absurd allotjada a dins i he hagut de mirar el calendari quinze vegades seguides abans d'escriure la data i encara no estic segur de quin dia és. Però he d'ordenar els meus records, els pensaments, les sensacions d'aquestes setmanes, perquè quedi constància.

Sé que fa molta calor, això sí.

Sé que les muntanyes al meu voltant són grans indis apatxes i els núvols són búfals i el vent és només alè del dimoni.

Sé també que mataria aquest vell impostor si no fos perquè encara és un geni i em paga les drogues. Perquè ha tornat a gravar, i passem dies tancats al seu estudi, envoltats d'aquesta calor asfixiant i eterna, que sembla cobrir-ho tot com una manta de pèl de coiot. Perquè el material que està creant, o

almenys el que he pogut sentir, és el millor que ha fet des del "Truth"[2]. De lluny.

Perquè no puc escapar d'aquesta casa, d'aquest edifici, una sola planta, molts metres quadrats, molts finestrals, molta fusta, massa sol que es cola per tot arreu, com si la casa sensera estigués en flames tot el dia.

I sobretot perquè he d'escriure, he d'ordenar-me, esbrinar si tot el que ha passat les últimes setmanes és real o no. Si en veritat som aquí, si encara som qui érem.

Diria que tot va començar el dia del festival. Un festival molt gros, d'aquest amb cent mil patrocinadors i sensació global d'estafa, de que ningú s'ho està passant tan bé com li han promés. A un punt indeterminat d'Europa de l'Est. Un lloc molt bonic i un munt de noies guapes i beguda de franc. Tres o quatre bandes tocant alhora, solapant-se. Milo Stevens com a cap de cartell, com un Morrissey fosc tornat d'entre els morts, un més dins de la roda del revival. Ni tan sols sé la pasta que li pagaven, em va fer vergonya demanar-ho.

Em passejo una estona pel recinte, i la tarda és clara i el clima fresc i respiro bé per primer cop en mesos. Vaig a veure al Milo, ja amb unes quantes birres a sobre, em sento lleuger i vagament optimista.

Quan arribo al barracó que fa de camerino, em trobo una gentada reunida a la porta. Tots semblen preocupats, discuteixen entre ells, hi ha tensió. Veig el Nils a un costat, parlant amb un regidor. "El molt cabró s'ha tancat allí dins i no vol sortir". Em sento molt cansat de cop, però miro d'obrir-me pas entre la gent i arribar a la porta. No sé ben bé com aconsegueixo que el Milo em deixi entrar.

Me'l trobo fent voltes pel barracó, submergit dins d'una profunda crisi d'ansietat. Suat, amb una expressió al rostre que no li havia vist mai, molt propera al pànic. M'hi acosto i l'agafo per les espatlles. Em mira com si m'hagués vist per primer cop a la vida, com si no entengués què faig allà, com hi he entrat, encara que ha estat ell qui m'ha obert la porta. Miro de fer que segui, però no pot estar-se quiet i s'aixeca de seguida i torna a fer voltes. Els cabells se li enganxen al front i les temples. Deia coses inconnexes sobre fantasmes que no recordo bé. A la mà, tremolosa, portava un paper. "Què és

[2] (N. de l'Ed.) McAndrew es refereix probablement al "In search of a strange truth" (1983) tercer disc de The Ethereals i per molts, la seva obra magna.

això?", li demano. Aleshores va elevar el full fins a posar-lo a l'alçada dels meus ulls. Vaig agafar el foli i llavors ell, com si m'hagués passat un relleu, es va desplomar a una cadira, com si de cop ja no li quedessin forces. Al full, en grans i violentes majúscules negres, subratllades diverses vegades, quatre paraules: "Rick Rubin was here". Amb veu vacil·lant em va dir: "la carta venia amb això". I va treure de la butxaca una bosseta de plàstic tancada hermèticament. Quan me la va acostar, ho vaig veure. A dins hi havia un ull humà de color gris plata. La bossa li va caure de les mans.

No entenia res. Em vaig quedar mirant-la al terra com qui mira el cadàver d'un insecte que acaba de trepitjar, mentre Milo es tornava a incorporar i moure's nerviós, com un animal boig, amb les mans al cap. A fora la gent no parava de cridar i de discutir entre ells. M'estava posant molt nerviós, li vaig dir al Milo que es calmés. "Tranquil? Però tu ets imbècil o què, imbècil, ets un puto imbècil. I una merda tranquil! El que hem de fer és fugir!". M'havia agafat de la samarreta i em sacsejava. "Fugir! M'entens o què? Hem de marxar cagant llets d'aquí!".

I abans que me n'adonès havia agafat la jaqueta, havia obert la porta del barracó, passat per sobre d'un regidor i un parell d'espontanis que passaven per allà, i estava ja enfilant la sortida del recinte. A la seva esquena crits, insults en txec, un garbuix d'idiomes i timbres de veu i nervis i odi. Però tant li feia. Estava marxant, sense donar explicacions a ningú, trencant el seu contracte amb el festival, exposant-se a una demanda despietada, decebent a milers de fans i emprenyant tothom. Què havia d'importar-li. I no vaig tenir més remei que anar darrere d'ell.

A partir d'aquest moment tot es torna confús.

Hi va haver aeroports.
Hi va haver menjar picant i transtorns intestinals greus.
Hi va haver molt alcohol i crec que vam visitar uns quants llits aliens.
Vam passar uns quants dies a Yakarta passadísims d'opi, volats sense parlar, deixats caure al fons d'una merda de bar que feia pudor de serradures i lleugerament de sang.
Recordo no poder encadenar dues frases i ser incapaç de moure'm ni pensar.

Impressions fugaces de llums i colors i imatges i animals mitològics i llegir una còpia del Mahabarata en un tren a Delhi després d'haver-nos menjat un tripi per acabar vomitant a través d'un forat a la fusta del terra del vagó.

Recordo la por al ulls del Milo. Una por arcana, abismal, agreujada pel whisky. Jo no tenia capacitat per impedir que res del que estava passant passés. Les nostres antigues vides havien quedat enrere. Havent-ho perdut tot, només quedava per davant l'alliberadora idea d'una mort terrible.

I de cop...

De cop un dia vam beure verí d'escorpió amb vodka i Milo va caure desmaiat, com un sac de pedres. Al despertar, i com si de cop hagués tingut una revelació, va obrir molt els ulls, es va aixecar i va decidir que tot allò s'havia acabat.

Així doncs, vam venir al desert. Milo va reclutar una nova banda, va pagar els seus deutes i es passa els dies component i gravant, aliè a totes les polèmiques de la premsa que jo només he seguit una mica per internet (no m'interessen gaire, molta mentida, molta informació contradictoria i no gaire contrastada, molt saberut de vint anys parlant com homes avorrits, molt d'estúpid donant la seva opinió com si algú la hi hagués demanat).

A banda de fer música, el Milo no parla gaire, ni tan sols amb mi. Flota a l'ambient una sensació de pressa, una certa angoixa, una lleu ressonància tèrbola a les roques. A vegades esmenta els exorcismes, parla de xamans amb ulls brillants i maneres una mica trasbalsades. No és res nou tampoc, no em sorprén, s'ha parlat molt de la relació entre el Rock i l'ocultisme i els rituals a cases grans i aillades.

Helter Skelter, Sharon Tate, Led Zeppelín, Paganini, Robert Johnson, Simpathy for the devil, el ximple del Jim Morrison i els seus llengardaixos, jo que sé, el pallasso de Marilyn Manson i tots aquells agents de l'ordre que es van obstinar durant un época en escoltar discos a l'inrevés a veure si desxifraven alguna cosa. Clar que fer música és fer màgia, tampoc inventarem

ara la roda.

Només sortim a les nits. L'altre dia vam anar a un turó que hi al costat de l'estudi i ens vam posar a udolar a la lluna i als llops que viuen al voltant. Un pot sentir l'olor a terra i sal al nas i els ulls, tota la calor i la sequera a la boca i el color vermell que a Arizona sembla ser l'únic color, que a les nits es torna púrpura. Vam pujar allà i vam començar a cridar i érem els únics éssers humans en un radi de quilòmetres. Els músics havien marxat a descansar al poble. Cridant allà a dalt em sento d'alguna manera connectat de nou a ell i al seu món, i llavors crido amb més força, com si realment estiguéssim parlant amb els nostres ancestres. Com si haguéssim trencat alguna barrera interdimensional.

Però no crec que el Diable tingui res a veure en tot això. El Diable es va cansar de nosaltres fa molt. De nosaltres tancats dins d'aquesta olla a pressió, descuidant la nostra higiene, sense menjar gaire, creant dia a dia aquesta mena de malson o somni estrany, dins del qual podem parlar amb els animals i ser salvatges. I sí, potser és un malson, pero al menys hem aconseguit que la música de Milo torni a resonar, torni a ocupar el seu lloc al món. Torni a fer llegenda, mentre l'amenaça creix al nostre voltant.

L'amenaça, sí. Aquests versos llunyans, ja no sé si d'en Milo o de qui, que diuen:

> *Anguish is my friend*
> *and my companion*
> *Now I face the truth*
> *You're not my savior*

17 de juliol

Milo ha fet fora la banda. No sé exactament com ha passat. M'he despertat esirat a una cadira reclinable, al mig del porxo del darrere, amb gust de cendrer a la boca i un diari a sobre de la cara. Quan he entrat a la casa, Milo estava assegut al terra de la sala, a un racó, els peus nus, la mirada líquida. L'únic que ha sortit de la seva boca ha estat un concís "han marxat tots". I

seguidament s'ha aixecat per a encaminar-se cap a l'estudi. He sentit com la porta es tancava, llunyana, i ha estat com si realment qui s'hagués quedat tancat fóssim nosaltres, tot el món fora de la peixera.

Ara ja només quedem ell i jo. La por que he estat sentint els últims mesos ha desaparegut de cop i ha estat substituïda per una indiferencia que m'ha omplert el pit amb una sensació càlida, de ser per fi a casa. És l'equilibri a partir de l'abandó. El camí secret cap a l'il·luminació. A fora, només el silenci del desert.

23 de juliol

La música segueix. Milo grava sol a l'estudi i no deixa que me li acosti. Se'ns està acabant el menjar i no tenim cap contacte amb el món real. No hi ha internet ja, ni telèfon ni televisió perquè vam decidir cremar-ho tot en una embranzida de violència tribal. Qui necessita aquests invents? Qui? Nosaltres parlem amb les pedres, amb els matolls, amb el sol i la lluna. Ja no necesitem beure ni menjar, gairebé. Ja no importa. I la música continua, corrent inesgotable, veritat cósmica, aliena al Milo, que és només canal, una via per la que la música de l'Univers es filtra cap al món real.

Milo ha penjat la polaroid de l'Aurin a la paret de la sala i a vegades, quan surt de l'estudi a prendre l'aire, seu a la butaca, tocant al desert inmens, i passa llargues estones en silenci. Callat, per fi tranquil.

26 de juliol

He trobat un full de paper arrugat, perdut en el mar d'escombraries en què s'ha convertit la cuina de l'estudi, al costat d'un paquet de cereals buit. La lletra nerviosa de Milo la recorre de dalt abaix, en línies tortes de diferents mides que em fan pensar en la escriptura d'un nen, un nen cansat i alcohòlic enmig d'un rapte de lucidesa, flamarades d'inspiració fútil mentre jo miro de dormir i m'és impossible i em remoc al llit com una sangonella. Me l'imagino llençant el paper amb violencia, tirant-ho lluny de si amb gest desdibuixat i vista ennuvolada, per després marxar fent sotracs i oblidar en un instant tot el que ha escrit.

No sé si es un poema, o una llista el criteri de la qual desconec. Potser idees per

cançons, qui sap

“Cavalls furiosos, cavalls negres furiosos.
Boscos en flames.
La meva mare a la cuina, a fora el món és fosc i bufa el vent, massa.
La meva mare a la cuina, unta mantega a les torrades.
Homes de negocis saltant per les finestres d’un gratacels inabastable.
Homes de negocis, feres i carronya, secretàries que aprenen a mantenir el somriure gelat del rigor mortis.
Corporacions invisibles governant el món des d’avions que mai aterren.

El meu pare bevent com si no hi hagués futur. I no n’hi ha. El món és fosc i els animals s’amaguen.
El meu pare em compra un gelat i jo sóc molt feliç.
El meu germà gran trencant les meves joguines, el plaer de trencar, petit indici del veritable plaer de matar o d’autodestruir-se. El cos a cos.
El moment d’acceptar que no tens més opcions, i el temps que es doblega.
Els fills que mai no tindràs de la mà de les dones que mai no coneixeràs.
Ciutats devorades per l’aigua de l’oceà.
Bloggers masturbant-se, la gran conspiració.”

Rellegeixo el full arrugat i me n’adono, sorprès, que mai m’havia parat a pensar que el Milo tingués pares. El pensament em colpeja amb una estranya i sorda contundència. Milo no té pares. No pot tenir pares. Ha sorgit directament d’uns llimbs sense realitat material coneguda, com totes les estrelles del món de l’art contemporani. Éssers icònics que només es fan reals com a projecció dalt d’un escenari. Milo mai no ha tingut cap dona, ni tan sols una nòvia oficial. Sempre ha estat sol. S’ha passat la vida envoltat de gent, i en realitat sempre ha estat sol. Assumint el paper que havia d’assumir. Com si fos només la representació de si mateix. I ara, que ja no queda res per representar

ni ningú per qui representar-ho, només restés viu el seu fantasma.

1 d'agost

Algú ens observa. Ara ho sé.

Algú ens ha estat seguint, observant, enregistrant en vídeo, gravant les nostres converses. Ah, sí, ara ho sé. I se qui. És el, el Gros. Rick Rubin.

Rickrubinrickrubinrickrubin.

Déu meu, no m'ho crec. Ho escric per creure-m'ho, però no m'ho crec.

És impossible, i alhora no hi ha res més que sigui veritat.

Vaig pensar que eren només deliris del Milo, els excessos, la soledat. Però ara... Aquest matí l'he vist també i ja no sé què pensar. Era ell, però qui? Escric això per si algun cop algú ho llegeix, perquè en quedi constància, però no estic segur de que realment hagi passat.

Milo mirava a través del finestral, lluny, a una altra dimensió. L'he saludat (m'he adonat de quants dies feia que no obria la boca). La meva veu m'ha sonat estranya, aliena. Milo ha dit, amb veu seca, buida d'emoció alguna: "El disc està acabat"[3] i tot seguit ha aixecat la mà dreta sense deixar de mirar endavant. M'hi he acostat per veure què estava assenyalant. Llavors ho he vist, ho juro, ho he vist. Era allà com que visc i respiro, el Gros. El puto Gros.

"Rick Rubin was here"

He recordat un somni estranyament lúcid que vaig tenir en un avió uns mesos enrere, en algun punt de l'espai aeri europeu. Viatjàvem a molta altura i jo estava inquiet. Recordo pensar: no hi ha cap llum tan estranya con la de l'interior d'un avió. En cap altre lloc tens el sol tan a prop que sents por de Déu, encara que no hi creguis. En algun moment em vaig adormir, o potser estava despert, al·lucinant. Però de sobte estava sol, volant amb l'avió buit, i no podia sentir res, hi havia una mena de bonior zumzejant a prop i a través de la finestreta el món s'havia apagat, no podia veure res. I de cop totes les pantalles de televisió de l'avió s'encenien i apareixia la seva cara, la seva enorme, bronzejada cara de gnom de jardí, de viking de llegenda, Erik el Roig,

[3] Tot i aquestes declaracions, les cintes de la suposada gravació, la publicació de la qual seria ara pòstuma, mai s'han arribat a trobar. Què va passar amb elles encara continua sent avui un misteri a resoldre.

productor de R&B, déu nòrdic passat de quilos, el nostre avió viatjava per una mena de túnel espai-temporal, a través de cumuls d'electricitat estàtica, fora del món, i Rick Rubin el Gros esclatava a riure a la meva cara, amb tota la barba i els cabells llargs despentinats i el seu rollet de santet místic i jo entrava en un bucle de pànic terrible que només podia ser induït per ser massa a prop de comprendre alguna mena de veritat esfereïdora per la qual cap ésser humà viu no està encara del tot preparat.

Era davant nostre, a uns cinquanta metres de la casa, mantenint una distància prudencial, mesurant les possibilitats, esperant. Nosaltres a dins i ell a fora i llavors em vaig sentir atrapat a dins d'una trampa, un ratolí perdut sense formatge. Tot depenia del moment en què el Gros decidís avençar, portar a terme el pla que tingués al cap, i que portava preparant mesos, potser anys. Però quin era el seu propòsit real? Què esperava allà, tot quiet?

Dins del silenci sec i calent de la casa, vaig començar a repassar mentalment tots els senyals, fent arqueologia dels mesos anteriors: els corbs, les trucades, les pintades, les constants notícies de catàstrofes a la televisió. Qualsevol detall que m'hagués semblat anodí al seu moment i que pugués tenir importància.

Milo té raó. És la fi del món. Rick Rubin és el seu herald. Podem veure'l, retallat contra el cel blau cobalt i les roques i els monticles d'arena. El sol li cau a sobre com un llum d'interrogatori. Les mans ficades a les butxaques d'un abric pelut verd fosc i els ulls amagats darrere unes ulleres de sol que semblen molt antigues. Impertorbable com el paisatge, com el propi Milo, que sembla un guardià de pedra, una cariàtide. Miro de dir alguna cosa, però ja no em surt res.

És la fi del món. I apropant-nos potser a la nostra pròpia destrucció, mirant per la finestra, sabent que és una qüestió de temps que el Gros es decideixi a avançar, em pregunto si el Milo estarà pensant en l'Aurin.

Milo tenia tot el talent del món, i el món als seus peus.
Ara ja només té una escopeta i una fotografia.

I jo només el tinc a ell, i només puc repetir:

rickrubinrickrubinrickrubinrickrubin
i penso en aquells versos, i ja no sé qui soc, o si podré viure més enllà d'aquestes quatre parets.
I els versos es repeteixen un cop i l'altre al meu cap.

Black Horses dying on the grass
Whatever it will take
This shall not pass.

Cavalls negres, un rere l'altre, fins on es perd la vista....
Cavalls negres.
Rick Rubin.
La Fí.

És la Història del rock que torna, i és un cercle. L'ascensió i caiguda del mite. Les llums, la droga, l'exaltació de la joventut i el llarg camí de tornada, cap-cot, al món real. Els somnis torts, l'angoixa i la paranoia. La lenta agonia de la rebel·lió, ofegada per l'òxid del temps. L'enorme decepció i el vertigen d'aprendre a fer servir els anys que et queden quan has arribat més amunt que ningú però ja has deixat de ser un ídol de carn i ossos, i a partir d'ara només seràs un rumor o una imatge a la paret d'algun mitòman.

Resistir-te i defensar-te com un gos de caça, arrasant amb tot el teu món en el procés. Cremant-te tu i tots els que t'envolten.

Ser l'estàtica d'un amplificador que mai s'apaga.

Convertir-te en llum, i desafiar als Deus.

Si tan sols tot això servís per burlar la Mort, no estariem buscant-la cada día. I jo no em veuria obligat a deixar d'escriure, per a acabar amb aquesta deriva ridícula.

Però tant és. El disc que el Milo acaba de gravar quedarà com últim testimoni de la seva Història. Ell ja no importa, i jo tampoc.

El temps s'ens esgota. I algú haurà de tancar l'última porta.

Si aquesta és la meva misió, que sigui.

Ja no tinc por.

Ja sé qué he de fer, per ser complet.